

неприятельтъ нѣма да ме види. Азъ и безъ туй не трѣбвамъ тукъ, защото съмъ малъкъ.

— Добре, иди, мое момче! — извикалъ началникътъ.

Веднага морячето взело писмото, смачкало го и го турнало въ устата си. Тогава то се съблѣкло и се хвърлило въ бурното море.

Следъ единъ день радостни викове се раздали отъ обграденитѣ англичани. Тѣ съзрѣли, че имъ иде помощъ. Скоро тя пристигнала и прогонила неприятеля.

На другата сутринъ строили всички моряци. Тѣ стояли мирно, когато началникътъ имъ разправялъ за храброто малко моряче. Тогава той извикалъ морячето и му подаль наградата, като казалъ:

— Тука сж паритѣ, които азъ обещахъ на този, който занесе писмото. Вземи ги, мое момче, защото ти ги спечели напълно!

Но малкото моряче отстѣпило назадъ, турнало си ржцетѣ на гърба и казало:

— Азъ не занесохъ писмото за пари, а отъ любовъ къмъ родината. Азъ съмъ радостенъ, че вие сте спасени!

Като свършило да говори, всички моряци почнали да викатъ силно и го понесли на ржце. Началникътъ гледалъ и се радвалъ. Тогава той хваналъ ржката на малкото моряче и казалъ:

— Мой храбрецо, сега азъ се гордѣя съ тебе, но нѣкой день ще се гордѣе Англия: ти ще станешъ великъ човѣкъ!

Думитѣ на началника се сбжднали.

Малкото моряче, следъ време, наистина, станало великъ човѣкъ.

Отъ английски: Ц. Стайковъ.